

Tuntematon Seppo Tuisku

Mittava kirjailijanura Outsiderina

Seppo Tuisku kirjoitti kahdeksan vuoden aikana 125 pienoisromaanin Pekka Lipponen ja Kalle-Kustaa Korkin seikkailuja. Kirjailijanura jatkui Jerry Cottonin päätoimittajana ja käsikirjoittajana aina vuonna 1991 tapahtuneeseen varhaiseläkkeelle siirtymiseen saakka.

Seppo Tuisku on kirjailijanimenä melkoisen tuntematon. Hänen omalla nimellä julkaistu tuotantonsa on vähäinen, mutta nimimerkin suojassa tekstiä on syntynyt sitäkin enemmän. Outsiderina hän kirjoitti Suomen tunnetuimman seikkailijaparin Pekka Lipponen ja Kalle-Kustaa Korkin seikkailuja 125 pienoisromaanin verran. Korkki ja Lipponen olivat pieksämäkeläisen kirjailijan Aarne Haapakosken luomuksia. Outsider oli Aarne Haapakosken ja myöhemmin myös Seppo Tuiskun yhteinen nimimerkki, joka siirtyi Tuiskun yksinomaiseen käyttöön Haapakosken tammikuussa 1961 tapahtuneen kuoleman jälkeen.

Pekan ja Kalle Kustaan seikkailujen julkaiseminen loppui vuoden 1965 lopussa. Kolme vuotta myöhemmin Seppo Tuisku kutsuttiin oululaisen Kolmiokirjan palvelukseen, jossa hän työskenteli yhtiön julkaiseman Jerry Cottonin toimittajana ja myöhemmin päätoimittajana. Hän kirjoitti myös itse yli 30 Cottonia.

Seppo Tuisku on syntynyt 31.12.1935 Etelä-Pohjanmaalla, Karijoella. Hän asui työuransa aikana pääkaupunkiseudulla, viimeksi Keravalla, josta muutti kymmenisen vuotta sitten vaimonsa Annamajjan kanssa Jokioisten Rehtijärvelle. Maaseutumiljöössä sijaitseva hirsitalo antaa mahdollisuuden monenlaisille harrastuksille. Isännällä on talossa oma työhuonekin mutta mitään julkaistavaa ei huoneessa ole syntynyt. Tuisku nimittäin lopetti kirjoittamisen jäätyään vuonna 1991 eläkkeelle. Lopettaminen oli totaalista laatua ja kirjoituskone on saanut levätä rauhassa Jerry Cotton -suojuksen alla.

Pihapiirissä sijaitseva ulkorakennus sitä vastoin on ahkerassa käytössä. Lopetettuaan kirjoitustyönsä Tuisku on innostunut monista asioista. Hän on tehnyt kivenhiontatekniikalla koruja sekä kivitöitä. Harrastuksena on mikrometeoritiittien etsintä ja erilaisten optisten laitteiden kuten mikroskooppien rakentelu.

- Olen kaikki harrastukseni hyödyntänyt. Esimerkiksi kullankaivuun Lapissa, jossa olin toistakymmentä vuotta, Tuisku sanoo.

Piirtäminen kiinnosti

Seppo Tuiskun lapsuuteen kuuluivat sodat. Talvisodan aikana hän sai päivisin oleilla vajaan puolen kilometrin päässä sijaitsevan Orrela-nimisen kaupan neitien hoivissa. Sähkömonttöörinä työskennellyt isä kuoli tapaturmaisesti Sepon ollessa vielä äidin masussa ja näin äiti jäi kahden pojan yksinhuoltajaksi.

- Ihmettelen vieläkin sitä, että hän selvisi tästä urakasta. Koulunkäyntini jäi luonnollisesti vain kansakouluun, mutta kuten Erno Paasilinna sanoi, että vain itseoppineet ovat oppineita ja muut ovat opetettuja. Lapsuuteni oli karu, mutta kunnollinen, Tuisku toteaa.

Orrelassa Tuisku kiinnostui piirtämisestä. Koska elettiin sota-aikaa piirroukset olivat taistelua ryssää vastaan. Seuraavana aiheena oli vuori, jonka käytävissä asui kaneja ja jäniksiä ja joiden vihollisina oli ketut.

- Neidit olivat ihmeissään ja sanoivat minua ihmelapseksi. He opettivat minulle taide-
muotoja näyttämällä kuvalehteä, jossa oli Akseli Gallen-Kallelan tauluista värikuvia. Eniten minua hämmästytti Lemminkäisen äiti, rannalla makaava Lemminkäisen ruumis ja taustalla Tuonenvirta ja musta joutsen. Myös Kullervon sotaanlähtö teki minuun suuren vaikutuksen.

Molempien Outsiderien – niin Haapakosken kuin Tuiskunkin – kohdalla on näin ollen nähtävissä myös kuvataiteellista lahjakkuutta. Haapakoskihan suunnitteli nuoruudessaan taidemaalarin uraa ja jopa matkusti opiskelemaan maalausta Pariisiin. Tuisku muisteli kansakoulunaikaista opettajaansa, joka tajusi oppilaansa vahvuuksia. Opettaja katseli, kun Seppo tehdä väkersi sitä pakollista patalappua. Siitä ei alkanut syntyä mitään ja pojalle tuli tippa silmään.

- Hän oli huomannut lahjakkuuteni ja sanoi, että antaa patalappujen teon olla ja Seppo saa piirtää. Hän tajusi laatuni ja jos hänellä oli Orrelan neideille jotakin asiaa, minä sain toimittaa ja sain palkaksi kakunpalan. En silti ollut mikään opettajan lellipoika, sain usein satikutia kun olin kova tappelemaan. Olin nokkaanottavainen ja itsetietoinen vaikka köyhistä kotioloista johtuva alentunut itsetunto vaivasi, Tuisku muisteli.

- Taidemaalarin tai -piirtäjän ura ei kuitenkaan kangastellut mielessäni sillä tiesin rajani. Olisin halunnut piirtää sarjakuvia ja piirsinkin. Otin mallia muista sarjisiirtäjistä. Yleensä piirsin ensin lyijykynällä, jotka sitten tussasin, lopulta piirsin suoraan tussilla. Vielä kansakoulusta lähdettyäni piirsin ja niitä toimitettiin kouluun, jossa ne kuulemma kiersi kädestä käteen, aina räsyiksi asti. Olisin varmasti menestynyt alalla, sillä tajusin mikä on jännää. Nuorisolle tarkoitettuja sarjakuvia ei sodan aikana ollut kovinkaan paljon. Pekka Puupää oli, mutta siitä en tykännyt kun tekstit oli kuvien alla. Itse käytin kuplaa. Otin mallia, yhdessäkin jutussa piirsin tarkkaan gorilloja ja se teki vaikutuksen. Joonaksesta en pitänyt, hänen piirroksissaan oli naamat tyylitelty vinoiksi. Tykkäsin realistisista näköiskuvista.

Kirjallisia kokeiluja

Seppo Tuisku oli noin 12-vuotias, kun hän otti ensimmäisiä askeleita kirjoittaa lyhyitä seikkailukertomuksia. Muutama vihko tuonaikaisista kokeiluista on säilynyt, mutta kovin mielellään Tuisku ei niitä halua näyttää, sillä ne ovat surkeita ja huvittaviakin. Kiinnostus kirjoittamiseen oli kuitenkin voimakas. Velipoika oli kansakoulussa matematiikassa Seppoa etevämpi ja opettaja tenttasi, että mikset sinä osaa kun veljesi on niin hyvä. Seppo sanoi osaavansa jotakin muuta.

- Myöhemmin, kun ainekirjoitustunnilla aiheena oli Miksi aion, toin aineessani kyllin selväksi sen, että minusta tulee nuorisokirjailija. Opettaja otti minut puhutteluun ja sanoi, ettei tiennyt sinulla olevan kirjallisia harrastuksia. Inhosin hänen muodollista puhetapaansa. Tulimme kuitenkin toimeen ja hän antoi minulle luottamustehtäviä. Pääsin hoitamaan muun muassa koulukirjastoa.

- Ainoa jolle näytin noita ensimmäisiä kirjallisia kokeilujani on Sahakankaan Paavo, nyt jo edesmennyt sahamies, joka oli enemmän eksenttrinen, erilaisempi kuin muut. Me tulimme hyvin toimeen ja olin paljon hänen apunaan, kun hän rakenteli taloaan. Paavolta sain ensimmäisen palautteen. Hän sanoi, että kirjoita vaan, kyllä niissä on jotakin. Äidille enkä veljellenikään en yritelmiäni näyttänyt. Ei se aivan kivuttomasti lähtenyt, mutta pakko oli lunastaa suuret lupauksensa, Tuisku naurahtaa.

- Lukiessani muita kirjailijoita huomasin olevani lähempänä työväestöä, kun olin siihen kasvanut ja ymmärsin sitä elämänmuotoa. Maalaiselämä ei ollut kiinnostavaa ja ihmissuhdejutut eivät olleet laatuuni käyviä. Tykkäsin ratkiriemukkaasta rytinästä ja Cottonissa se ainakin korostui.

Ennen rippikouluikää Tuisku teki ensimmäisen romaaniyrityksen, seikkailukertomus oli nimeltään Lepakkoluolan aarre. Orrelan kaupassa hän leikkasi makulatuuripaperista liuskat valmiiksi. Aikaisemmissa kokeiluissaan hän oli kirjoittanut paperin molemmille puolille, mutta nyt hän osasi jo jättää toisen puolen puhtaaksi.

- Alle sata liuskaa siitä syntyi, mutta aika lailla hajanainen se oli. Useita elementtejä kuitenkin oli, joista saattoi päätellä, että kyllä pojalla jotakin tajua asiaan oli ja miten lukijaa

pitää käsitellä. Esimerkiksi nousu sinne saarelle on vaarallinen ja kun vihdoinkin pääsee kalliojyrkänteiden reunalle, kyy katsoo sieltä vastaan. Sitten oli tarinaa tarinan sisällä. Tarina kuitenkin hajosi, enkä osannut saattaa sitä päätökseen. Panin käsiksen ruskeaan kuoreen jonka päälle kirjoitin, että saa avata vasta 1979. Kyllä minä avasin sen jo ennenkin ja meinasin hävittää, mutta säästin sen kuitenkin. Todistuskappaleeksi siitä, miten vaikeaa se on ollut.

Metsätöissä Lapissa

Rippikouluikäisenä Tuisku matkusti sukuloimaan Ivaloon ja jäi sinne metsätöihin. Etsittiin miehiä risusavottaan Petsamon tien varteen ja koska miehistä oli pulaa Tuisku saatiin houkuteltua mukaan. Hän oli kokeillut savottatöitä jo 13 ikäisenä mutta todennut, että jospa leipä lähtisi jossakin helpommalla. Ivalossa puut olivat sodan jäljiltä täynnä kranaatinsirpaleita ja luoteja, eikä työvälineet pysyneet terässä. Tuiskulla oli pokasahassaan alkukantaisen raskastekoiset päät, mutta kipinämittana työskennellyt vanha jätkä Aaro teki uudet punahongasta.

- Teltassa asuessa kuulin tarinoita, joita toiset jätkät kertoilivat. Yksikin oli ihan valmis kummitusjuttu. Annoin sen myöhemmin Leo Mäenpäälle. Samassa kylässä asuva Leo oli minusta kolme vuotta vanhempi ja oli jo ehtinyt kirjoittaa Apuun ja muihinkin lehtiin. En tiennyt sitä, koska hän kirjoitti nimimerkillä. Olisin voinut tarinat kirjoittaa jutuiksi, mutta en ollut vielä niin pitkällä. Yhden tarinan säästin ja se julkaistiin myöhemmin Elämä - lehdessä. Leo opasti minua jonkun verran ja antoi kritiikkiä.

- Ensimmäinen painettu tekstini oli runo, jonka nimeä en enää muista. Leo neuvoi, että lähetä se Perjantai-lehteen. Tein niin ja sieltä tuli viisi markkaa rahaa. Sanomalehtiin en ole koskaan kirjoittanut. Etsin tyyliäni, olin kuin kirjallinen kameleontti. Ensimmäinen pitkä rikosjuttu ilmestyi Sirpaleessa ja lehti osti myöhemmin kaikki mitä heille tarjosin.

Uudeksi Outsideriksi

Sirpaleeseen kirjoittaessaan Tuisku tutustui Outsiderin lehden toimittaja Jorma Kurviiseen. Kurvinen osti Tuiskulta juttuja. Myöhemmin paljastui, ettei hän kaikkia ostamiaan edes julkaissut vaan ne jäivät varastoon. Eräs tällainen oli Kissannaukujaiset, koominen tarina kaverista, joka järjesti valeriaanan avulla tyttöystävänsä ikkunan alle kissojen konsertin.

Aarne Haapakosken kaipaillaan itselleen kirjallista avustajaa Kurvinen oli suositellut Tuiskua ja pistänyt kirjailijalle luettavaksi novellin Kissannaukujaiset. Haapakoski lähestyi tuolloin Järvenpäässä asunutta Tuiskua 15.6.1958 päivätyllä kirjeellä:

”Kurvinen kehuu teitä kovasti ja kun luin Kissannaukujaisenne havaitsin, että teillä on sanavalmiutta ja tyyllisesti näytte myös olevan käyttökelpoinen – vaikka ammuskelette vähän yli parodioinnissa.”

- Päätin yrittää. Sain kustantajalta siihen mennessä julkaistut Lippuset ja Korkit sekä lupasin tutustua tilanteeseen. Luin ne ja arvioin minkä verran hän millekin asialle uhraa aikaa. Ei kirjallista tuotetta pysty niin tarkkaan analysoimaan. Olin monesta asiasta Haapakosken kanssa eri mieltä ja myöhemmin vielä enemmän. Panin tosiasioille seikkailukirjojen aineksissa niin paljon painoa, että siihen myös kompastuin. Mielelläni toin faktoja esiin, sillä rakastan yksityiskohtia. Pyrin tekemään kunnan seikkailukertomuksen, Lipposen ja Korkin hengessä. Ei liiasta harkinnasta ole hyötyä, jos ei osaa käyttää sattumaa hyväkseen, Tuisku toteaa.

- Haapakoski kirjoitti, että luettuaan näytetekstini hän jo ajatteli, että onko syntynyt uusi Outsider, mutta sitten meni Tuiskuksi, eikä suinkaan edukseen. Mutta ne jutussani olevat ainekset, yhteenkään omaan juttuunsa Haapakoski ei ollut pannut niin paljon vauhtia ja töpi-

nää tossuihin. Ei ikinä! Siinä kyllä ylitin Haapakosken ihan epäilemättä. Eikä aiheet loppuneet, kaikki loppui väsymykseen.

Äidinkieli ja kirjakieli

Haapakoski antoi kirjoihin ennakkomainoksia varten aiheet, eikä jutuista ollut olemassa pienintäkään synopsista. Aiheita oli neljä kappaletta kerrallaan, näin saatiin edullisemmat painokulut. Useimmiten aiheet jaettiin tasan.

- Nostan itselleni hattua, koska aina sain niistä jotakin irti. Haapakoskikin ihmetteli, että olin onnistunut ja monesti ihmettelin sitä itsekin. Annoin periksi Haapakosken tyyliille, hänellä oli esimerkiksi kirjojen nimissä sellaisia tiettyjä fraaseja, usein niissä esiintyi luku 13.

Suurin ongelma oli tiedonhankinta. Tuiskulla ei ollut päivälehdessä toimittajan taustaa, eikä hän ollut tottunut tietoa hakemaan. Varsinkin alkuaikoina tiedonsaanti oli vaikeaa. Kaikki oli vanhentunutta. Kirjastoissa oli jotakin, mutta kaikki oli ennen sotaa painettua. Olisi tarvittu matkakertomuksia ja nimenomaan tuoreempia. Antikvariaateista löytyi kirjoja, maantieteestä ja eksoottisista paikoista. Sanomalehdistä löytyi myös paljon hyvää tietoa, samaa käytti myös Haapakoski.

- Sitten kun jäin Haapakosken kuoleman jälkeen kirjoittamaan itsenäisesti löysin National Geographic Magazine -lehden. Se oli halpa tasoonsa nähden, sitä tilasin Cottoniin siirtymiseen saakka. Minulla oli monta kiloa karttoja, joita käytin hyväkseni. Tunsin New Yorkin niin hyvin, etten karttaa paljon tarvinnut, kun siellä kävin.

Vaikka Haapakoski ja Tuisku tekivät intensiivistä yhteistyötä he tapasivat nokikkain vain yhden kerran. Tämä tapahtui vähän ennen kirjailijan kuolemaa. Silloin mentiin Helsingissä Ravintola Kappeliin ja otettiin yhdet cocktailit. Haapakoski katsoi pöydän toisella puolen istuvaa kollegaansa sanoen, että noinko nuori te olette.

- Hän oli hyvin kohtelias, mutta moitin mielessäni hänen teitittelyään. Minun oli vaikea olla, kun olin aina tottunut sinutteluun. Äitiänikin sinuttelin kun hän ei tykännyt teitittelystä. Ei pitänyt kovaa kuria, paitsi sanallisesti, siinä hän oli liiankin etevä. Hänellä oli joka asiaan sopiva fraasi ja sanonta ja se oli rikasta kieltä. En aiheetta sano, että olen kaksikielinen, on äidinkieli ja kirjakieli. Se nojaa pohjalaiseen puhetapaan, trossaamiseen. Pitää panna asioihin vartta, miten sillä muutoin huitaisee.

- Kävimme sitten Lazlon kuvatoimistossa. Moitin jo silloin toimiston mustavalkokuvien tasoa. Huonoja kuvia ja niistä olisi pitänyt valita. Haapakoski valitsi niistä ja hänen kuolemansa jälkeen mietin että minkälaista juttua kullekin pitäisi saada aikaan.

Kaksi murrealuetta

Haapakoskessa ja Tuiskussa kohtasi kaksi murrealuetta, savolaisuus ja eteläpohjalaisuus. Savon murteesta ei Tuiskulle tullut kuitenkaan ongelmaa. Haapakoski ei sanallakaan moittinut, päinvastoin hän sanoi, ettei tarvitse olla niin paljon murrekanoja. Karjalan poika Pavel Pohjola oli vielä helpompi tapaus. Tuiskun appiukko oli kotoisin Viipurin Kolikkoinmäeltä, kuten Pavelkin ja hänen puheenpartensa tarttui vävy-poikaankin. Sitä oikein ihmeteltiin kun Seppo puhui karjalaisten kanssa niin hyvin karjalaisittain.

- Halusin, että Haapakoski neuvoisi enemmän ja kyllä hän sitä kirjeissään tekikin, mutta kuitenkin vain jotain epämääräistä. Cottonia toimittaessani tein jopa 30 liuskan synopsiksia keskinkertaisille kirjoittajillekin. Ja jos he eivät pysyneet siinä, annoin satikutia. Olin luultavasti Suomen v++++maisoin kustannustoimittaja. Jos ei ole kunnan kustannustoimittajaa niin paskaahan siitä tulee. Eiväthän ne kirjailijat mitään neroja ole, Tuisku lataa.

- Kaikille kirjoittajille tällainen ei tietenkään sopinut. Esimerkiksi Tapani Bagge ei meinannut saada mitään irti tällaisesta suunnittelusta. Hänen mielestään piti olla vapaat

kädet, tehdä oman makunsa mukaan. Minun käsitykseni mukaan se ei aina ollut jutulle hyväksi, koska kysymys on toimintajännäristä, jossa on tavallaan dekkarin juoni, jota voi käsitellä monella tapaa. Cottoninkin voisi määritellä suurkaupungissa tapahtuvaksi seikkailuromaaniksi. Lipponen kuuluu ilman muuta seikkailuromaanigenreen mutta Korkissa on enemmän dekkarinomaisia piirteitä. Tosin se ei ole aivan puhdaspiirteinen sellainen, Luoja kiitos!

Toisen kuolema, toisen leipä

Aarne Haapakosken kuoltua tammikuussa 1961 Malagassa Lipposen ja Korkean tulevaisuus oli yksin Seppo Tuiskun varassa. Hän alkoi kirjoittaa molempia julkaisuja, joten kuukausittainen kirjoitustahti oli lähes kaksisataa liuskaa.

- Vaikka olinkin kehittynyt nopeaksi kirjoittajaksi niin kyllä siinä aikaa kului ja varsinkin tupakkia. Haapakoski tupakoi paljon ja niin tein minäkin. Vaimoni Anna-Maija oli naimisiin mentyämme jonkin aikaa töissä Amer-Tupakan konttorissa Hyrylässä ja sai sieltä ”muonatu-pakoita”, myös työkavereiltaan, jotka eivät polttaneet. Poltin kaksi askia päivässä. Talossa oli huono ilmasto ja ensimmäinen lapsikin oli jo syntynyt. Siirryin sikaariin ja piippuun, kunnes tajusin vähentää ja jonkun kerran lopetinkin. Neljäkymmentä vuotta olin korsteeni-na ja näin jälkeen päin voi vain sanoa, että ihminen on hullu. Ja kuinka helppoa tupakasta kuitenkin oli päästä irti.

Frida Haapakoski lapsineen muutti miehensä kuoltua Pieksämäeltä Helsinkiin. Hän alkoi hoidella Kustannus Oy Ajanvietteen asioita ja kaikki toimi hyvin. Molemmat seikkailut ilmestyivät eikä kustantaja katsonut tarpeelliseksi tiedottaa tarkemmin uuden Outsiderin henkilöllisyydestä. Lukijoissa tämä tietenkin herätti hämmennystä. Miten on mahdollista, että kirjoja ilmestyy vaikka kirjailija on maannut haudan povessa jo vuosia.

- En tiedä mitä kustantaja ajatteli, mutta minulle se oli aivan samantekevää. Minulle sopi tämä genre. Toisen kuolema on toisen leipä ja kun pääsin kirjoittamisessani oikeihin jenkoihin kaikki sujui oikein hyvin.

Kun Lipponen ja Korkeki sitten vuoden 1965 lopussa lopetettiin Tuisku huomasi, ettei tuolta ajalta ollut karttunut eläkettä. Frida Haapakosken mielestä Tuisku oli ollut yksityisyrittäjä eikä työsuhdetta ollut syntynyt. Jokainen käsikirjoitus oli ikäänkuin kustantajan häneltä ostama.

- Vaikka tein töitä jatkuvasti, se ei kuitenkaan ollut työsuhde. Mitään työsopimusta ei tehty ja kaikki kuitenkin oli minun varassani. Jos olisin sairastunut, kaikki olisi pysähtynyt. Siis nähdessä täytyy sanoa, että Ajanviette maksoi huonosti. Jos minä palkkaisin rengin, sen ei tarvitsisi valittaa. Kirjailijana arvostan Haapakoskea suuresti. Ehkä hänkin näki minussa jotakin ainesta, koska sanoi kirjeessään vähän ennen kuolemaansa, ettei minun tarvitse jäädä hänen koulussaan luokalleni.

Jerry Cottonia suomalaistamassa

Kevättalvella 1968 Seppo Tuisku sai puhelun Oulusta, jossa siellä vaikuttava kustannusliike Kolmiokirja tarjosi töitä. Kysymyksessä oli toimittajan työ, Tuiskua oli kysytty tehtävään jo aikaisemmin, silloin kun vielä kirjoitti Korkkia ja Lipposta, mutta hän oli silloin kieltäytynyt.

- Päätökseeni lähteä Ouluun vaikutti vanha kaverini Leo Mäenpää, joka vakuutti, että kylä täältä töitä löytyy. Asuimme joitakin vuosia Oulussa ja vaimonikin sai toimittajan töitä Kolmiokirjasta. Nostin Perjantain myyntiä. Korjailin avustajien tekstejä ja taisin muutaman kynäilijän suututtaakin. Tahtoo tuo arvostelijankynäni olla liian terävä. Mitäpä siitä, ei minunkaan päätäni ole kukaan silittänyt. Olen tunnustustakin antanut, heti kun on ollut aihetta.

Vuodenvaihteeseen tultaessa Tuisku siirtyi toimittamaan Jerry Cottonia. Saksalainen kustantamo oli aloittanut Cottonin julkaisemisen vuonna 1955 ja Suomessa ensimmäinen Jerry ilmestyi alkukesästä 1961.

- En ollut lukenut yhtään Jerryä, mutta kun aloin tutustua uuteen työhöni tukkani oli nousta pystyyn, ei kuitenkaan jännityksestä. Totesin, että kaikki on täyttä paskaa. Saksalaisilla oli ollut asialla kaikkein huonoin kirjoittaja. Paska ei punniten parane, tuumin ja heitin käsikset roskiin. Päätin, että nyt vedetään vaihde kakkoselle. Meni siinä aluksi kori kaljaa ennenkuin sain jonkun eston laukeamaan. Sen jälkeen en itkenyt minkään perään ja näin syntyi uusi, suomalainen Jerry Cotton.

Ensimmäiset Cottonit oli julkaistu käännöksinä, jotka oli stilisoinut Kaleva-lehden toimittaja ja pakinoitsija Antti Aalto. Myöhemmin, Tuiskun kaudella kirjoittajia olivat ainakin Juhana Hintsanen, Pentti Pesä, Jouko Raivio, Simo Hämäläinen, Juha Ruusuvuori, Pekka Kolehmainen ja Tapani Bagge.

Tuisku vähensi Jerry Cottonista väkivaltaa. Kaikkien mieleen tämä ei ollut, ei edes kustantajan. Tuisku piti kuitenkin pintansa. Verbaalinen ilotulitus oli tärkeämpää ja ennen pitkää kustantajakin myöntyi, kun kauppa kävi hyvin.

Päätoimittajana toimiessaan Seppo Tuiskun voi katsoa olleen aikaansa edellä myös siinä, että hän yritti saada yhtiön johtoa hankkimaan vakituisille avustajille vuokratietokoneita. Kun jutut tulisivat kirjoittajilta sähköisessä muodossa Tuiskun olisi helpompi tehdä korjaukset ja käsikirjoitukset olisivat menneet siistimpinä painoon. Varsinkin sitten kun Tuisku oli muuttanut Oulusta Keravalle ja toimitti Cottonia etätyönä.

- Ehdotustani ei otettu kuuleviin korviinkaan. Tulee kuulemma liian kalliiksi vaikka tiesin, että se olisi muutamassa vuodessa maksanut itsensä. Kuin kohtalon ivaa, juuri kun olin pakkaamassa laatikoita jäädäkseni eläkkeelle, soitettiin, että nyt täällä olisi ne tietokoneet! Sitä varten se järki on niin kallista kun sitä on niin vähän!

Seppo Tuisku jäi yksilölliselle varhaiseläkkeelle vuonna 1991 ja sen jälkeen hän ei ole kirjoittanut sanaakaan.

- Olen työni tehnyt ja pankaa paremmaksi!

Teksti Raimo Jokisalmi

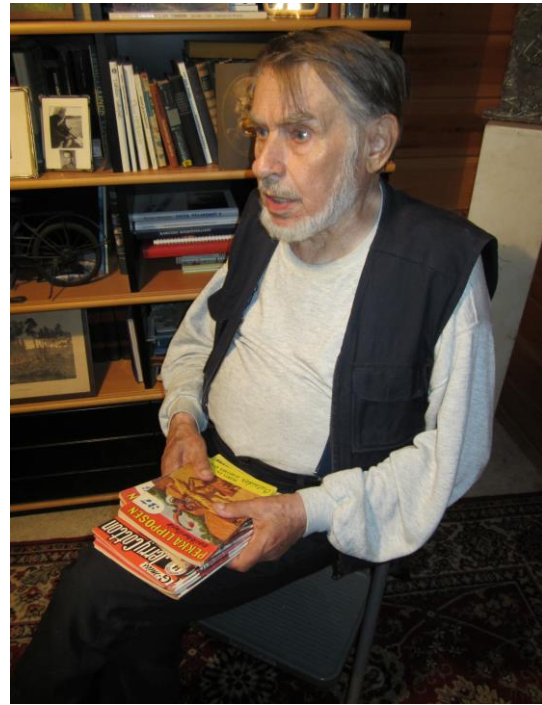
Seppo Tuisku Keravalla 1958.
(Seppo Tuiskun albumi)

Seppo Tuiskun kivityö
(Seppo Tuiskun albumi)

Kivityö nimeltä Läpi harmaan kiven.
(kuva Raimo Jokisalmi)

Seppo Tuisku kirjoitti Lipposta, Korkkia
ja Cottonia.
(kuva Raimo Jokisalmi)

Tuiskun maalaustaidetta. Malli Vanajanlinnan ulkorakennuksesta
(kuva Raimo Jokisalmi)